

ЮВІЛЕЙ

(Закінчення. Поч. 1, 4 стор.)

Для М.І. Миценка так і сталося – місто стало «пристанцем на все життя». А Олександра Семеновича «крута партизанська вдача і доля» закинула спочатку редактором Маневицької районки, а потім – заступником редактора Дубровицької райгазети, що на Рівненщині. Переїзд на нове місце роботи тягнув за собою купу побутових незручностей та розлуку з рідними. Працюючи в Ківерцях, відповідаль-

партії, отож повинен оправдати її довір'я», – згадає той ключовий момент у своєму житті Миценко. І виклик долі він прийняв, зі всією молодечою потужністю запрягся майже на чверть століття у редакторського воза – 10 березня 1964 року вперше підписав номер ківерцівської газети до друку. І так тягнув він його щодуху 23 роки, впродовж яких шанували колектив, відзначали газету на всіх рівнях – з трійки кращих місцевих видань ківерцівська не випадала

влучно зауважив Петро Оксентійович Боярчук: «... це раз переконався, що доля кожного з нас, хочемо того, чи ні, є часткою долі когось іншого, а той, хто колись запрямітив, що «світ тісний», не помилився. Я вдячний долі редактора Миколи Миценка, яка в 60-их роках звела його з долею тоді мало кому відомого Петра Боярчука, а відтак запалила у нього журналіста навіть супротив вітрів, що той вогник не раз намагалися загасити. Я вдячний долі своїй,

15 лютого святкуватиме 80-річчя жителька м. Ківерці

З любов'ю і повагою – діти, онуки, правнуки.

15 лютого зустрічає 50-літній ювілей член виконкому Дідичівської сільської ради

мудра, щедрої душі людина.

З повагою - Дідичівський сільський голова Галина РОМАНОВА.

10 лютого зустрів День народження люблячий чоловік, турботливий тато

Дорогому іменинику шлють свої вітання дружина Антоніна, діти Наташа, Люда, Саша та бажають міцного здоров'я, радості, успіхів і благополуччя на довгій життєвій дорозі.

14 лютого ювілейний День народження відзначить працівниця підприємства «Ківерціводоканал»

З цієї нагоди ювілярку вітає колектив підприємства і щиро бажає:

Світлана СТОЦЬКА.
На фото: М. МИЦЕНКО, О. МОМЧАР, С. СТОЦЬКА.

ДОЛЯ МОЯ

ний секретар Микола Миценко з півроку «спав на редакційному дивані, поклавши під голову газетну підшивку. Харчувався похапцем – де попало і як попало. А напередодні Нового – 1963 – року отримав державну квартиру і перевіз у Ківерці свою сім'ю», яка поповнилася ще й сином – Юрком.

впродовж десятків років. Практику своєрідного інституту громадських кореспондентів, запроваджену своїм попередником, продовжив

яка вельми дивними (а нічого ж нема в цьому світі випадкового) манівцями привела мене до Миценкової долі і на рівні підсвідомості зблизила, а не відштовхнула, як то бувало у випадках із людьми іншими».

І у вісімдесят повен сили, енергії, молодечого запалу і творчої снаги.

У редакції Ківерцівської районки на той час працювали також молоді, талановиті й енергійні люди – Микола Богуш, Маргарита Малиновська (у двадцять чотири роки була прийнята до Спілки письменників України) та досвідчені, які навчали професійним тонкощам новеньких членів колективу, такі, як Ганна Степанівна Слюсар, яка найпершою з журналістів Волині отримала звання (за клопотанням Миколи Івановича) Заслуженого працівника культури, бо на той час не було таких журналістських звань, та інш. Тож Миколі Івановичу тут працювалося легко, бо не бракувало матеріалів, а отже, лишалося більше вільного часу на вчитування публікацій та для творчої роботи, й для удосконалення художньо-поліграфічного оформлення газети. Хоча, по-правді кажучи, оте «легко працювалося» було дуже й дуже відносним, адже вівся постійний партійний контроль за діяльністю творчого колективу, наперед вимальовувалися певні рамки, не дозволялося жодного зайвого поруху в будь-який бік.

Невдовзі між першим секретарем райкому партії і редактором газети виникли непорозуміння – Леонід Петрович Гузь був досвідченим керівником, талановитим журналістом, проте намагався протівитися «ручному керуванню» згори райкомівського крісла й відмовлявся від сили-силеной громадських і партійних доручень, котрі перешкождали виконанню безпосередніх посадових обов'язків. Саме це призвело до того, що Леоніда Петровича було усунуто з посади редактора, хоча ним у Ківерцівській редакції було започатковано багато хорошего. Зокрема, було запроваджене помісячне та поквартальне планування, зорганізовувалися систематичні зустрічі з робітниками, були створені й постійно проводилися засідання позастатних відділів, запроваджувалися в практику районні творчі конкурси серед молоді, таким чином навчаючи та виховуючи молоде покоління, заохочуючи до творчості, тобто редактор Ківерцівської районки створив своєрідний інститут громадських кореспондентів...

Очолити колектив запропонували, не без протекції все того ж О.С. Бордакова, Миколі Миценку. «Від несподіванки (адже зі мною навіть ніхто не побесідував) у мене, ніби щось обірвалося всередині. Я розхвилювався, почав відмовлятися, мотивуючи це тим, що навчаюсь в університеті і треба писати дипломну роботу... Але моїм доводам ніхто не надав ніякого значення, навпаки, мені нагадали, що я член

і Микола Іванович, зініціювавши створення літературного об'єднання «Джерело», вихованкою якого згодом стала і нинішня редактор, а тодішня старшокласниця Людмила Олішук.

За часів керівництва редакцією Миколи Миценка було розпочато будівництво сучасного редакційного приміщення. За всі ці роки зроблено надзвичайно багато. Здобутки ківерцівської районки позитивно відзначалися навіть у всесоюзному часописі «Журналіст», а також «Медицинской газете», майже у всіх республіканських друкованих засобах. Микола Іванович тішився успіхами колективу і брав найактивнішу участь у творчому змузванні багатьох нині відомих журналістів, недарма ж ківерцівську редакцію називали «кузнем газетярських кадрів». З приємністю назвемо молодших колег Миколи Івановича, його так званіх учнів, послідовників, тих, кому він мудрою порадою, слушною настановою допомагав відчувати творче перо, – Микола Богуш, Олексій Григор'єв, Галина Нецько, Петро Боярчук, Михайло Сорочка, Василь Недільський, Володимир Королюк, Ігор Павлюк і багато інших. Нині вони – відомі в Україні люди. «Усі, з ким мені довелося працювати... були справжніми патріотами своєї землі і невтомними чорноробами волинської журналістики, а тому я по-праву горджуся ними і пишаюся», – ці слова належать Миколі Івановичу. А про дивне сплетіння людських шляхів і доль дуже

умиротворення віднайшла його душа у краєзнавчій розвідці «Козацьке село Миколаївка», виданої 2004-го та перевиданої в 2011р. А своєрідним підсумком життєвого й творчого шляху впродовж вісімдесяти літ є книга спогадів «Газета – доля моя» (2012). Зауважу, що всі ці книги видані коштом державної stipendії Миколи Івановича, невеликими накладками. Вважаємо, що книга «Газета - доля моя» є своєрідною історіографією волинської журналістики, тому вона заслуговує бути виданою сприянням обласної організації НСЖУ та за підтримки видавничої ради РДА з книговидання. Адже вона варта того, щоб її прочитали якомога більше журналістів Волині.

Ми пишаємося тим, що в рядах нашої редакційної первинної журналістської організації перебуває така творча особистість, яка вже понад 20 років – на, так званому, заслуженому відпочинку, однак і досі не знає втоми і спокою. Микола Іванович – є чи не щотижневий гість редакційного колективу, а це важить дуже багато для молодих колег, які потребують настанов і мудрих дружніх порад.

Від імені редакційного колективу газети «Вільним шляхом» - за матеріалами книги М.І. Миценка «Газета – доля моя» Марія ХІТЬКО. Фото з домашнього архіву: М.І. МИЦЕНКА.

ПОДАРУНОК АВТОРУ

5 лютого відбувся обласний конкурс-захист науково-дослідних робіт у Волинській обласній Малій академії наук. Учениця 10 класу ЗОШ І-ІІІ ст. №1 м. Ківерці Мамчар Оксана, слухач секції журналістики відділення філології та мистецтва ВО МАН, зайняла ІІІ місце. Тема наукової роботи – «Історико-краєзнавчий нарис як різновид публіцистики» (на основі матеріалів книги ветерана журналістики М.І. Миценка). Науковий керівник – вчитель української мови та літератури ЗОШ І-ІІІ ст. №1 С.Р. Стоцька.

Дякуємо Миколі Івановичу за змістовну книгу, прочитавши яку, усвідомлюємо історичний шлях держави до Незалежності України.

